

De avonturen van Adhemar Penneman

Tekst: John François en Luc François

Illustraties: Marieke Janssen

De volledige opbrengst van de verkoop van dit boek gaat
naar het Cancer Research Institute van de UGent (CRIG).

Adhemar verhuist naar de Cotswolds

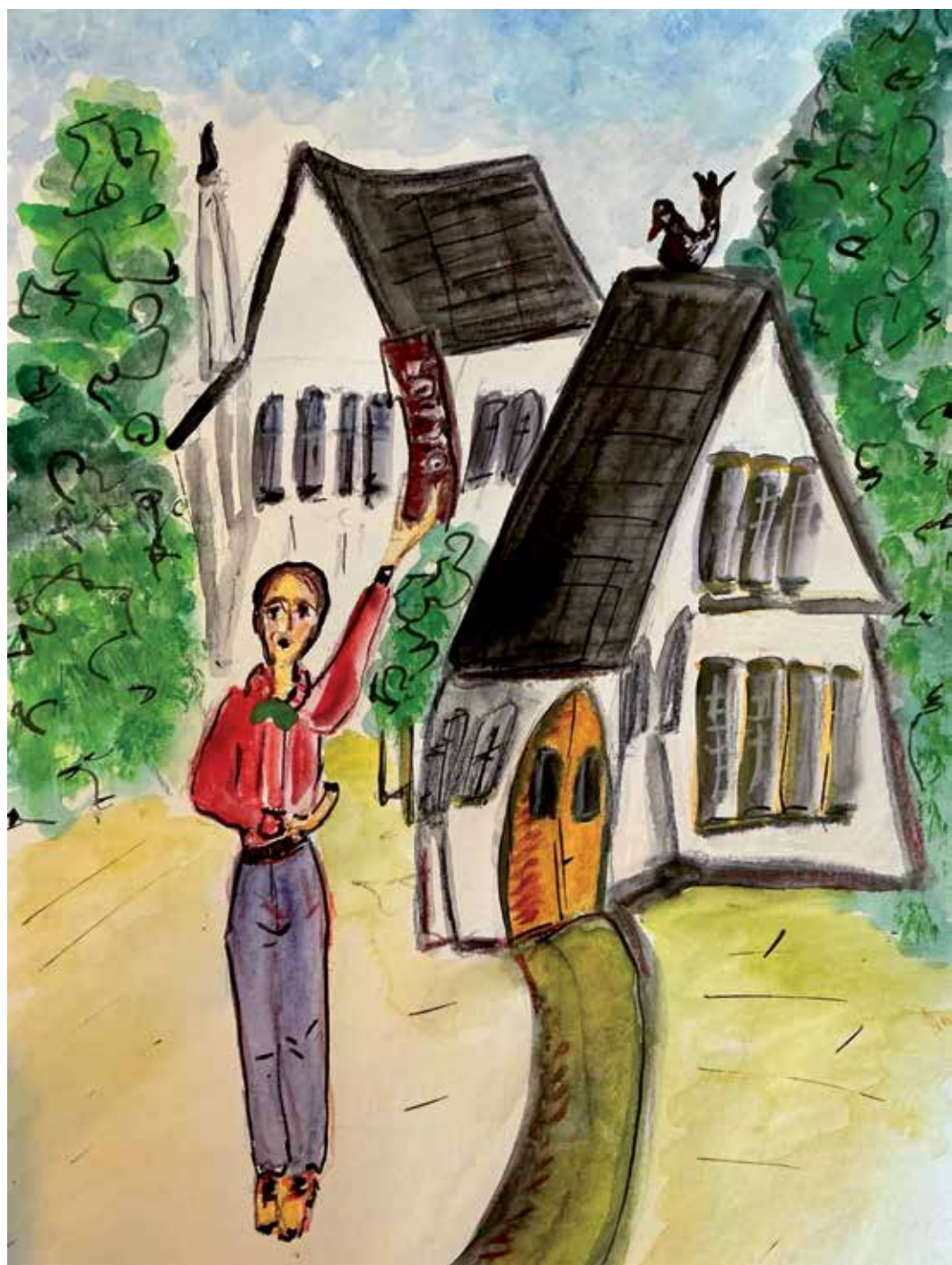
Adhemar Penneman woonde nog niet lang in de Cotswolds. Hij was tot voor kort journalist van een belangrijke krant in Londen. Hij schreef stukjes over toneelopvoeringen, over nieuwe films, over accidenten met bussen en auto's. En als een collega met verlof was, mocht Adhemar ook de zittingen van het Lagerhuis bijwonen en er verslag over uitbrengen. Vele lezers schreven naar de krant om te laten weten hoe blij ze waren met de artikels van A.P. Hij deed zijn werk heel graag, maar soms verlangde hij naar een rustiger leven ...

En toen gebeurde het ...

Zoals elke week, speelde Adhemar Penneman ook dit keer met de loterij. De dag na de trekking kreeg hij bericht dat hij het grote lot had gewonnen! Adhemar wist meteen wat hem te doen stond. Hij pluisde de advertenties uit op zoek naar het huis waar hij altijd al van droomde. Toen hij het had gevonden, aarzelde hij niet: hij kocht het meteen en nam hij ontslag bij de krant. Voor zijn baas, zijn collega's en de vele lezers kwam dit als een verrassing. Maar niet voor Adhemar! Eindelijk ging zijn droom in vervulling: schrijven over wat hijzelf belangrijk vond en niet over wat er toevallig in Londen gebeurde.

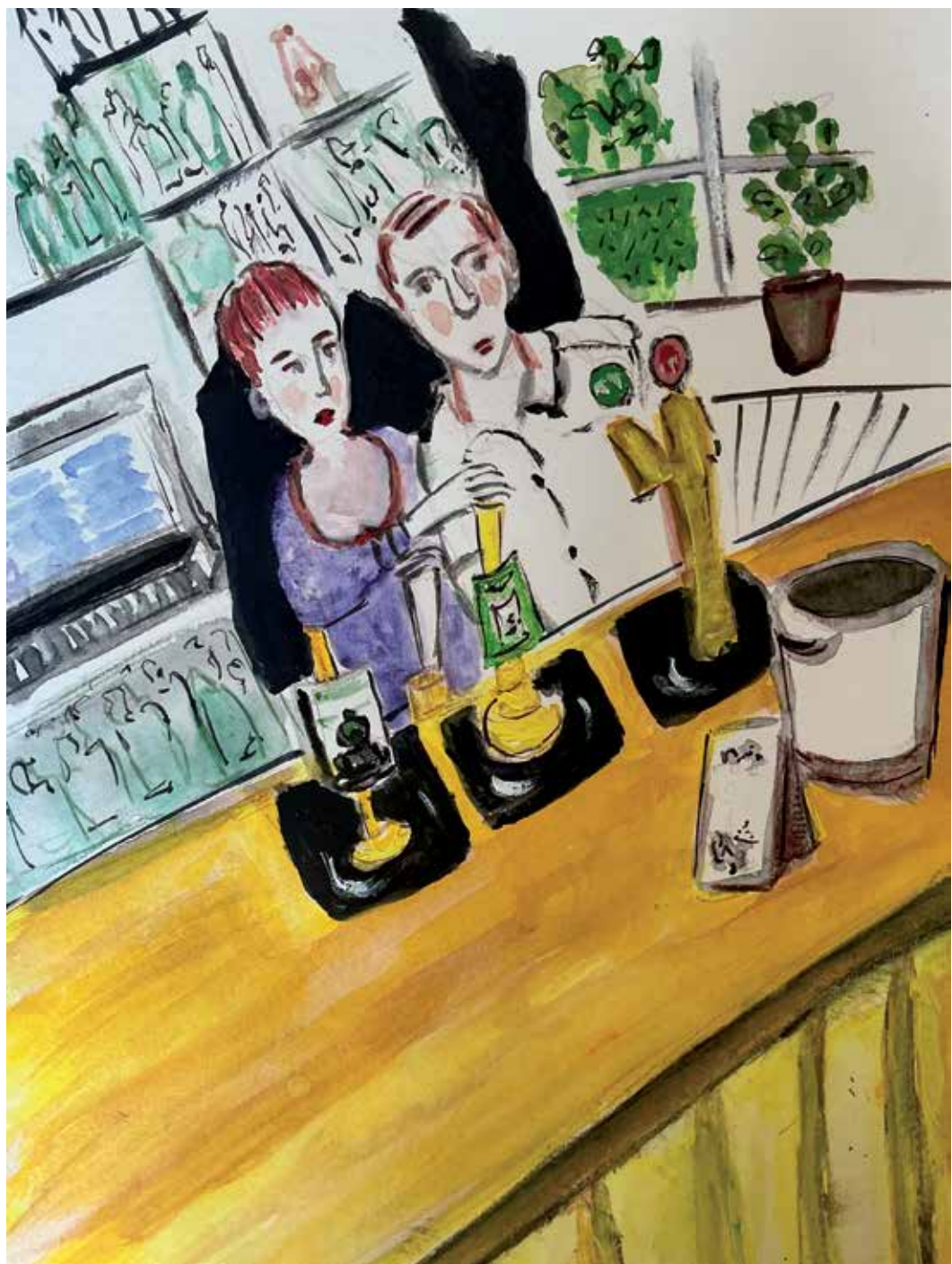
Zijn collega's moesten hard lachen toen ze hoorden dat Adhemar ging verhuizen naar het dorpje Nothingford. "De naam zegt toch genoeg", lachten ze, "daar gebeurt niets, hoe zal je daar kunnen schrijven?" Adhemar dacht er het zijne van. Toen hij door het dorp wandelde, zag hij meteen dat er heel wat te vertellen was.

Het huis van Adhemar lag in het centrum van het dorp en keek uit op de green, een groot grasveld. Het had een mooie tuin vooraan, opzij en achteraan. Het had een dak van stro en vele, gezellige ramen. Hoewel het

een klein dorp was, had Adhemar er alles wat hij nodig had: een winkelier, een beenhouwer, een bakker, een pub, ... Eenmaal per week kwam er een rijdende viswinkel en een rijdende bibliotheek langs. Hij kon bij Bieke Boek, de bibliothecaresse, boeken reserveren: ze bracht die dan de volgende week mee. Adhemar wist alleen dat de bibliothecaresse Bieke heette, de familienaam Boek had hij erbij verzonnen. Een beetje verderop stond een kerk en een school: net ver genoeg zodat Adhemar niet gestoord werd door het luiden van de klokken en door het gejoel van de spelende schoolkinderen. De eerste morgen zette Adhemar zich al aan het werk. Hij had zijn geruite hemd aan en een trui. Bovendien droeg hij voor het eerst in zijn leven een strik. Hij dacht dat het schrijven beter zou gaan als zijn kledij paste in het dorp en in het verhaal dat hij wilde schrijven. Het was bijna lente en er kwam wat zonlicht in zijn werkkamer. Zijn poes lag op de vensterbank in de zon lekker te snorren. Adhemar stak het leeslampje aan: het was nog vroeg en bovendien moesten de struiken in de voortuin wat gesnoeid worden. De vorige bewoners van het huis waren immers al een tijdje vetrokken, zodat de tuin niet echt goed was onderhouden.

Adhemar dacht diep na over wat hij zou schrijven. Plots rinkelde er een fietsbel: tingeling, tingeling en het kleine poortje aan de voortuin ging knarsend open. Het was Theobald de postbode die hem de krant bracht. "Iedereen leest hier deze krant", zei Theobald "en ik dacht dat die nieuwe meneer in het dorp die ook wel zou willen". Het was de krant waarvoor Adhemar zolang had gewerkt! Adhemar vroeg aan Theobald of er wat speciaals was gebeurd in het dorp. "Ach nee", antwoordde Theobald, "alleen de gewone dingen. Er was weer ruzie in de pub tussen Cyriel, de cafébaas en Irma, zijn vrouw. Maar daar kijkt niemand nog van op". Adhemar wilde nog weten wat er precies was gebeurd, maar Theobald ging weer naar zijn fiets en riep: "Geen tijd! Mijn collega is ziek en dus moet ik ook in het volgende dorp, Allford, de post rondragen. En dat is veel meer dan in Nothingford". Geen nood, dacht Adhemar, hoe minder ik weet, hoe meer ik mijn fantasie de vrije loop kan laten. Adhemar zette zich aan zijn schrijftafel en schroefde de dop van zijn pen. Hij zette zijn strik recht en begon met de zin die hij al zolang had willen schrijven:

Er was eens een dorpje, Nothingford genaamd, verscholen in de zachte heuvels van de mooie Cotswolds.

Eenmaal die zin geschreven, volgde de rest haast vanzelf.

Het was avond, de laatste bezoekers van de pub waren naar huis en Irma en Cyriel sloten de pub af en gingen naar bed. De vloer kuisen, de afwas doen, de drank aanvullen en het geld tellen zouden ze wel de volgende ochtend doen.

De volgende morgen zag Irma dat er bijna geen geld in de lade zat! Maar dat is toch niet mogelijk, dacht ze. Ik heb de hele avond gekookt en Cyriel heeft de hele avond getapt! Als hij opstaat, moet ik hem zeker ondervragen. Zoals elke dag stond Irma er alleen voor: kuisen, opruimen, aanvullen, ... pas later kwam Cyriel maar beneden. Hij deed alsof hij niets wist van het geld.

“Ofwel heb je de klanten niet genoeg laten betalen, ofwel heb je het geld zelf uit de lade genomen en verstopt”.

Cyriel kon niet goed liegen en toen Irma vliegensvlug zijn broekzakken doorzocht, vond ze de opbrengst van de hele avond daar verborgen ...

“Je wilde er weer stiekem van onder muizen om te gaan gokken op de paardenwedrennen. Ik weet dat je daarvoor geregeld naar Allford gaat!

Vandaar dat je je fiets al had klaar gezet. Terwijl ze het geld in haar ene hand hield, verkocht ze Cyriel met haar andere hand een stevige oplawaai. Hij strompelde achteruit en stootte een tafeltje om. Hij dacht dat hij ontsnapt was toen hij buiten raakte, maar dat was zonder Irma gerekend. Ze gooide een oude stoel achter hem aan en raakte hem ermee op zijn rug. Cyriel, die nog niet stevig op zijn benen stond, viel languit in het gras. Toen hij probeerde recht te kruipen, keek hij recht in de ogen van Prosper, de lokale politieagent. Deze nam Cyriel mee en zette hem op een bankje. “Blijf hier zitten tot ik terugkom” zei Prosper. Deze ging binnen in de pub, liet Irma haar verhaal doen en toen ze wat gekalmeerd was, zei Prosper: “Ik stel voor dat je Cyriel weer in huis neemt en dat je hem wat karweien laat doen. Maar zorg er voor dat je het geld goed hebt weggestopt!”

Toen Cyriel weer aan de pub kwam, zag hij dat de banden van zijn fiets plat waren. Daarvoor had Prosper gezorgd en hij had de fietspomp van Cyriel ook verstopt. Mocht Cyriel toch nog naar het gokkantoor in Allford willen gaan, dan had Prosper ervoor gezorgd dat dit niet mogelijk was. Maar Cyriel had zijn

lesje wel geleerd en braafjes harkte hij de hele voormiddag in de tuin. Toen de pub open ging, stonden Irma en Cyriel samen achter de toog alsof er niets was gebeurd.

Adhemar Penneman was niet helemaal ontevreden over zijn eerste stukje. Hij mailde het door naar de krant. Daar was men maar wat blij en de volgende dag werd het al in de krant opgenomen. In de krant had men een nieuwe rubriek geopend: “Kroniek uit Nothingford”. Zoals altijd ondertekende Adhemar zijn tekst met de letters A.P.

Arthur Plezier

Adhemar was heel blij dat zijn eerste stukje uit Nothingford zo goed onthaald was door de lezers van de Londense krant. Maar in het dorp wist niemand wie A.P. was. Adhemar woonde er nog maar net en niemand kende zijn naam. Doordat hij elke morgen rondwandelde in het dorp en zijn boodschappen deed, kende men wel zijn gezicht maar niet zijn naam. Hij werd al snel “de man met de strik” genoemd. Dat kwam goed uit voor Arthur Plezier. Deze kerel wandelde de hele dag in het dorp rond, had nog nooit gewerkte (“ik kan nu eenmaal niets”, zei hij altijd) en danste en zong op de green, ook als er niemand was die luisterde!

Die bewuste dag vertelde Arthur Plezier overal rond dat hij de mysterieuze A.P. was. “Maar je hebt altijd gezegd dat je niet kon lezen of schrijven en dat je daardoor geen werk vond. We hebben je altijd wat eten gegeven en af en toe ook wat kledij bezorgd. Heb je ons dan altijd bedrogen?”, vroegen enkele mensen aan Arthur. Deze had nooit gedacht dat zijn “bekentenis” wel eens nare gevolgen zou kunnen hebben. “Nee, nee”, riep hij luid en geschrokken, “ik ben wel A.P., maar niet de A.P. uit de krant!” Enkele nieuwsgierige bewoners trokken daarop naar het gemeentehuis en vroegen aan de secretaris wie er nog een naam had die begon met A.P. “Ik mag dat niet zeggen”, zei de secretaris. “Ah nee?”, vroeg de schoenlapper “mag je dan wel de namen van de eigenaars die een stuk grond willen verkopen, leveren aan de aannemers en timmerlui? Hoeveel geld krijg je daarvoor toegeschoven?” De secretaris werd rood tot achter zijn oren en begon de namen van de dorpsbewoners te overlopen. Na wat speurwerk wist de secretaris dat er nog één andere persoon A.P. was en wel André Pillendraaier, de apotheker. Adhemar Penneman was nog niet naar het gemeentehuis gegaan om zich te

laten inschrijven. Vandaar dat de gemeentesecretaris maar één andere A.P. had gevonden!

Het zal dus wel de apotheker zijn, besloten de mensen. Als je in zijn zaak bent, vraagt hij je altijd uit over alles en nog wat. Je ziet hem 's avonds ook af en toe in de pub. Hij kon dus weten wat er gebeurde. Ze vroegen ook aan politieman Prosper of iemand hem iets had gevraagd over Cyriel en Irma. Prosper was verontwaardigd: "Ik heb al aan de commissaris moeten uitleggen dat ik niets te maken heb met de fiets en de fietspomp van Cyriel. Stel je voor: een agent die een fiets saboteert en een pomp ontvreemdt! En nu beginnen jullie er ook al over!"

Dan moeten we naar de apotheker zelf gaan om hem uit te horen. Maar net toen ze vanop de green de straat wilden oversteken om naar André Pillendraaier te gaan, klonk het tingeling, tingeling: Theobald fietste voorbij. "Maar natuurlijk!" riepen de bewoners, "ook Theobald weet alles van iedereen en wat heeft hij aan wie over Cyriel en Irma verteld?" Ze hielden hem staande, maar Theobald gebaarde zich van de domme en zei dat hij nooit voortvertelde wat hij wist. Wat Theobald er niet bij vertelde, was dat hij aan de man met de strik had verteld dat Zulma bij de kruidenier had staan roddelen.

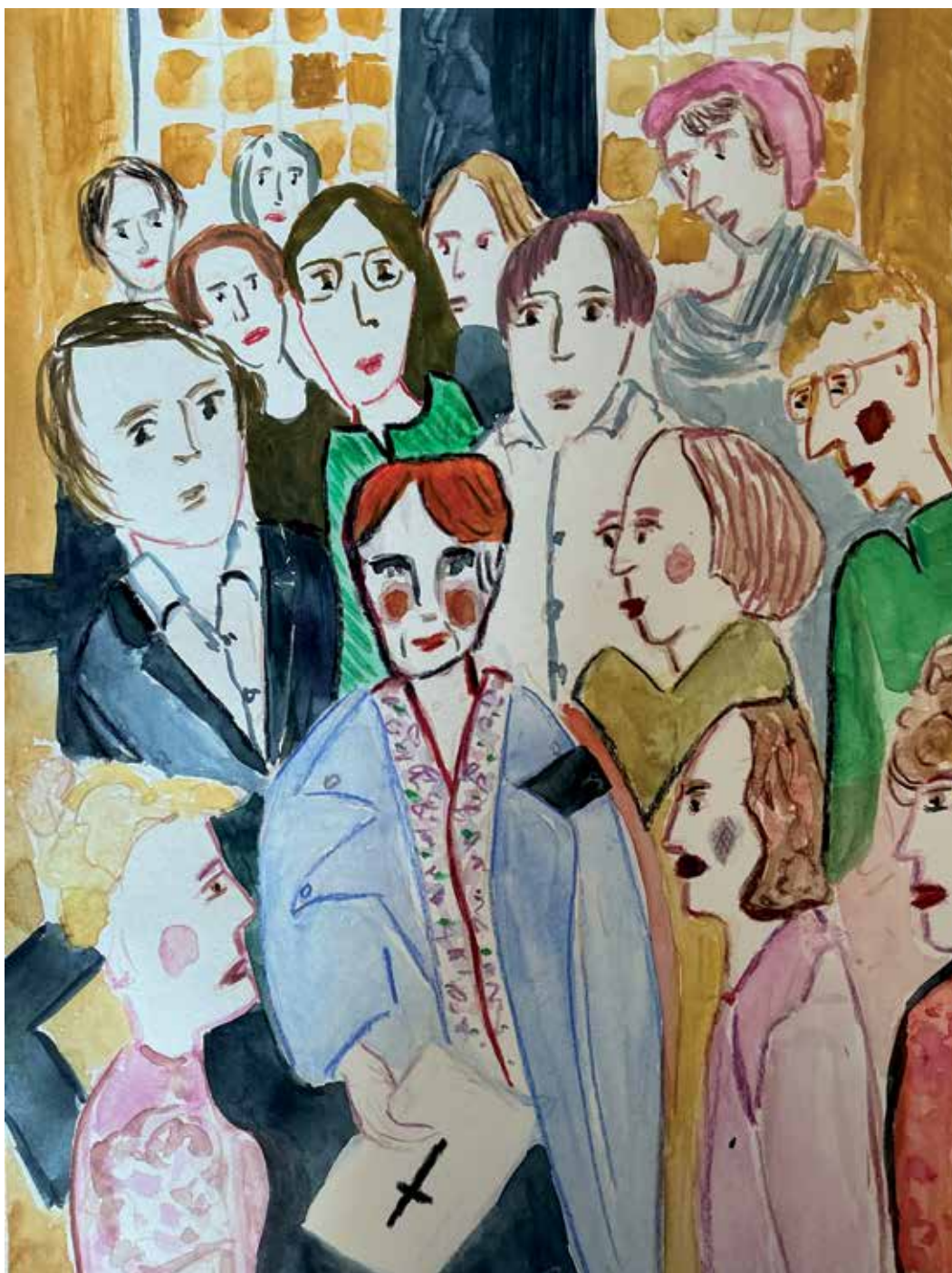
Adhemar Penneman wist genoeg met wat Theobald had gezegd en hij had maar aan enkele woorden genoeg om een mooi verhaal aan het papier toe te vertrouwen. Nadat hij zijn huis wat in orde had gebracht, zette hij zich aan zijn schrijftafel. De poes lag weer op hetzelfde plekje, de tuinman had beloofd om morgen te komen snoeien en in de keuken en de ijskast was er voldoende en lekker eten voor de komende middag en avond. Adhemar kon zich dus de hele dag op zijn schrijfwerk concentreren.

Hij schroefde de dop van zijn pen, ontstak het leeslampje, zette zijn strik recht en schreef:

Er was eens een dorpje Nothingford genaamd en verborgen in de zachte heuvels van de mooie Cotswolds.

Eenmaal die zin geschreven, ging de rest bijna vanzelf.

Zoals elke dag ging Zulma haar boodschappen doen bij de lokale winkelier. Haar buurman had al vaak voorgesteld om met haar naar Allford te rijden

en daar in de supermarkt boodschappen te doen. Zulma weigerde: zij wilde zoveel als mogelijk de lokale handelaars steunen. Haar zoon hield immers de krantenwinkel open en daar was de kruidenier een goede klant. Vandaag had Zulma groot nieuws. Ze kon goed vertellen en had veel tijd. Doordat ze 's morgens vroeg opstond, was ze met haar werk klaar vóór de andere dorpingen wakker werden.

“Het zit zo”, fluisterde Zulma tegen een andere klant. Ze sprak zo zacht dat de kruidenier heel dicht bij haar moest gaan staan. Hij deed alsof hij iets zocht in de rekken, maar hij luisterde heel aandachtig.

Zulma vertelde dat ze André Pillendraaier vorige maand naar het leegstaand huis aan de green had zien kijken. En nu was het alweer bewoond.

Ongetwijfeld had de apotheker het huis gekocht en verhuurd aan de man met de strik. “Het kan niet anders”, besloot Zulma.

De kruidenier had dit ook gehoord en zei luid dat Zulma zich niet met het geld van anderen mocht bemoeien. Zulma werd rood van schaamte. Verleden jaar had ze immers veel verkeerde dingen gezegd over een aantal dorpingen en hun geld. Het was zo erg dat de pastoor de zondag vanop zijn preekstoel had gewaarschuwd voor vals geroddel. Ook toen had iedereen in de kerk zich naar Zulma gekeerd: men wist wel dat zijn die valse berichten verspreidde.

Zulma kon het echter niet laten! Na de opmerking van de kruidenier zei ze iets in de trant van: “Ach ja, op geruchten kan je nooit echt vertrouwen, maar ik zeg altijd geen rook zonder vuur”.

Ach, die Zulma toch, lachten de mens in het dorp toen Theobald overal het gebeuren bij de kruidenier voortvertelde. Dit verhaal had echter één goed gevolg: iedereen in het dorp kocht de volgende dag de krant bij de zoon van Zulma. Inderdaad, het verhaal stond er weer in, ondertekend door de mysterieuze A.P.

Nothingford staat deels onder water!

Niemand in Nothingford wist dus wie de mysterieuze A.P. was en Adhemar Penneman besloot dit zo lang mogelijk zo te houden. De volgende morgen hoorde hij weer tingeling, tingeling en het knarsen van het poortje van zijn voortuin. Hij had een ogenblik gedacht het poortje wat te oliën opdat het niet meer zou knarsen, maar nu vond hij het beter zo te laten. Zo kon hij horen dat Theobald ook naar zijn huis kwam.

Toen Theobald op de deur klopte, deed Adhemar open en nam hij de krant aan. “Maar”, vroeg Adhemar, “wat is jouw familienaam eigenlijk?” “Och”, zei Theobald, “mijn familie komt uit Italië en mijn naam is di Amore, wat wil zeggen wie iemand lief heeft. Maar de mensen lachen hier met die naam en zeggen: hoe komt het dat je met zo’n naam vrijgezel bent? Ik wil daar niet op antwoorden”, zuchtte Theobald, “en daarom gebruik ik liever de naam die de kinderen mij hebben gegeven: Brieven, Theobald Brieven? Snap je waarom?” “Natuurlijk”, zei Adhemar, “ik vind het wel goed gevonden.”

“En”, vroeg Adhemar, “geen nieuws vandaag?” Theobald Brieven vond het niet eigenaardig dat de man met de strik elke dag naar nieuws vroeg. Hij kende wel alle adressen van Nothingford, maar erg snugger was hij niet. “Ach”, zei Theobald, “niet meer dan de gewone nieuwsgierigheid van de apotheker.”

Adhemar Penneman had aan enkele woorden genoeg. Hij zette zich aan zijn schrijftafel, zette zijn strik recht, stak het leeslampje aan en schroefde de dop van zijn pen. Hij begon met de eerste zin:

Er was eens een dorpje Nothingford genaamd en verborgen in de zachte heuvels van de mooie Cotswolds.

Eenmaal die zin geschreven, ging de rest bijna vanzelf.

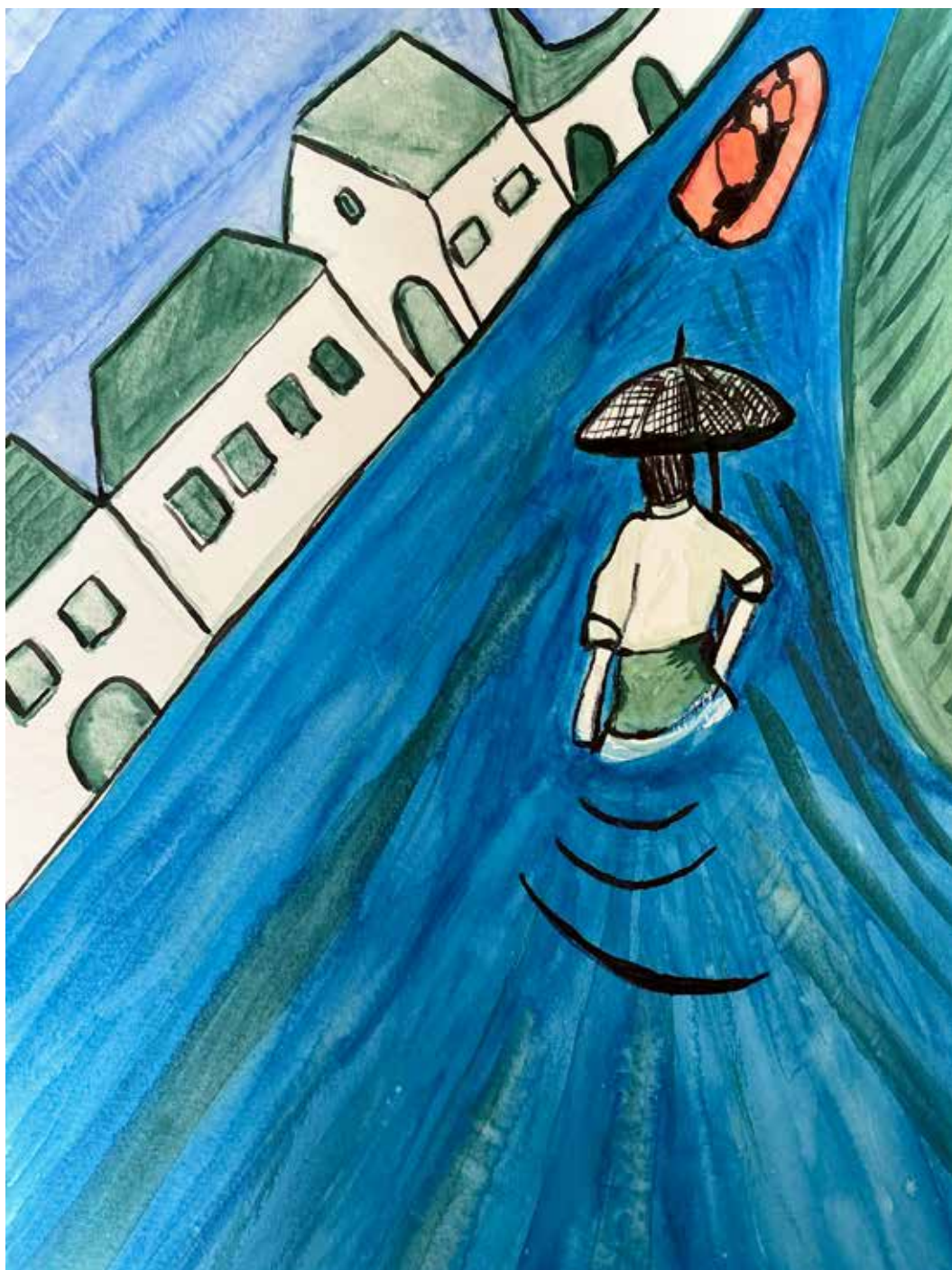
André Pillendraaier kwam fluitend de apotheek binnen, draaide de sleutel om en draaide het plakkaatje aan de deur van "gesloten" naar "open". "Wat zal er vandaag zoal te beleven zijn?", dacht hij.

Hij moest echt niet lang wachten. Zijn eerste klant was Roger, die vroeger een garage had gehad aan de kant van het dorp. Maar nu was Roger oud en had een stok nodig als hij buiten zijn huis stapte. Zijn vrouw, Paula, kwam zelfs niet meer buiten. Ze hummelde rond in de keuken en was al blij dat ze tegen 's middags weer wat eten had klaar gemaakt voor de lunch.

Roger wist aan André te vertellen dat de vele regen van de voorbije dagen ervoor had gezorgd dat de twee beken bij zijn huis het water niet meer konden slikken en dat de tuin al onder water stond. Straks stroomt het water hier nog binnen en waar moeten wij dan naar toe? Om schade aan hun meubels te vermijden had hun zoon tafels, stoelen, zetels, kasten en hun bed op grote bakstenen gezet. Op die manier zou er al veel water moeten binnen stromen voor Roger en Paula hun huis zouden moeten verlaten. Het komt allemaal door die politici uit Londen, vloekte Roger. Dit huis staat hier al meer dan honderd jaar en geregeld loopt het water binnen. Waarom doet men er niets aan? Het slib in de beken staat hoog en de dijken zijn te laag. Men weet dat al zoveel jaar. Maar ja, de ministers wonen in prachtige huizen op een veilige plek en doen niets voor de mensen in het dorp. Roger werd altijd kwaad als hij daaraan dacht.

Adhemar Penneman wilde daar wel iets aan doen. Hij sloot zijn artikel krachtig af met: "Ministers uit Londen, kom naar Nothingford en daar zal je zien wat je voor de gewone mensen kan doen".

Toen de volgende morgen dit artikel in de Londense krant stond – en wel op de eerste bladzijde – dachten de mensen in Nothingford: goed gezegd, mysterieuze A.P. En in Londen dacht men "oei, oei, we moeten echt iets doen". De eerste minister krabde in zijn haar, waardoor zijn blonde, wilde haardos nog meer dan anders overhoop lag. Hij stuurde een minister naar Nothingford, maar die had het nog niet goed begrepen. Toen hij uit zijn dure auto met chauffeur stapte, zonk hij wel 20 centimeter in de modder. Hij had er nog niet eens aan gedacht om laarzen mee te nemen. "Goed zo", lachten

de bewoners van Nothingford. “Goed zo”, dacht Adhemar Penneman, die zijn artikel zoals altijd had ondertekend met het mysterieuze A.P.

Toen de minister zich uit alle macht uit het slijk wilde trekken, bleven zijn schoenen en zijn sokken in het slijk steken. Zijn broekspijpen zaten ook onder modder. Hij sakkerde en vloekte en moest dus op blote voeten verder. Hij kon niet terug weg met zijn auto, want die zat ook vast in het slijk. De minister ploeterde dus naar de green en vandaar naar de pub van Cyriel en Irma. De cafébazin zou zijn broek wel uitwassen: ze gaf hem een broek van Cyriel maar die was veel te kort. De minister, die noodgedwongen in de pub moest overnachten, zat die avond dicht bij het vuur, maar wel op blote voeten en met zijn kuiten half bloot. De gasten van het café vonden dit reuze en Dolf, bijgenaamd de Dichter, schudde direct een paar verzen uit zijn mouw:

*Er was eens een minister met een te korte broek
Er kwam niets uit behalve gezucht en gevloek
Van de kou zat hij te schudden en te beven
Het was de ergste dag van zijn leven
Zijn auto is nog lang niet vrij
Het maakt hem triest, maar wij zijn blij!*

Het duurde drie volle dagen voor een takelwagen tot in Nothingford raakte om de auto van de minister uit het slijk te trekken. Al die tijd was er nog nooit zoveel volk in het café van Cyriel en Irma gekomen. Een elke avond dichtte Dolf een paar nieuw verzen:

*Er wordt hier gelachen en gespot
Een minister zit hier vast als Piet Snot
Irma, haast je niet met zijn broek
Zijn schoenen zijn toch nog altijd zoek
Ze zullen zeker zijn gekrompen
Hij gaat best naar Londen op Cyriel's klompen*

Toen Adhemar dit alles hoorde, besloot hij niet meer over die minister te schrijven. Al wat hij nu nog zou zeggen, zou hem kunnen ontmaskeren en hij bleef liever de mysterieuze A.P.

Theobald toch, Theobald toch!

Adhemar Penneman ijsbeerde door zijn huis. Het was al nà 9 uur en hij had nog geen tingeling, tingeling gehoord en ook het poortje was nog niet knarsend open gegaan. Hij kon nu goed uitkijken over de green: de tuinman had de vorige dag alle delen van de tuin keurig gesnoeid. Nu de lente dichterbij kwam, konden de bomen, de struiken en de planten weer naar hartenlust groeien en bloeien.

Maar dat interesseerde Adhemar Penneman op dat ogenblik niet.

De postbode, Theobald Brieven, daagde nog steeds niet op. Op de green zag Adhemar alleen de rare man Arthur Plezier staan praten tegen zichzelf.

“Wat nu gedaan?”, dacht Adhemar. Zonder nieuwsjes van Theobald kon Adhemar moeilijk aan een nieuw stukje voor de kroniek uit Nothingford beginnen! De krant in Londen betaalde Adhemar voor elk stukje dat hij instuurde. Adhemar had dit geld eigenlijk niet nodig, want de som die hij had gewonnen in de loterij was zo groot dat hij er levenslang kon van leven. Maar Adhemar was vooral bezorgd voor het gegniffel van zijn collega’s als ze zouden ontdekken dat hij na een paar dagen al geen inspiratie meer had! Maar hij wond zich vooral op omdat hij net Londen had verlaten om geen deadlines meer te moeten halen en in alle rust en stilte te kunnen leven. En nu was hij na een paar dagen in Nothingford alweer opgewonden en vol stress. Hij wist dit van zichzelf: zodra hij aan zijn strik friemelde, wist hij dat het bij hem begon te tintelen om te kunnen schrijven. Want dat was wat hij graag deed!

Adhemar besloot zijn lot in eigen hand te nemen. Hij kon voor zijn schrijfwerk toch niet afhankelijk zijn van de verhaaltjes van de postbode! Hij trok zijn lange geruite jas aan en stapte over de green naar de dagblad- en papierhandel, uitgebaat door Jacques, de zoon van Zulma. Klingeling, ging de bel toen Adhemar binnen stapte. Er waren gelukkig geen andere klanten,

want Adhemar wilde zoveel mogelijk alleen zijn. Adhemar vroeg naar de krant. “Aha”, zei Jacques, “nog iemand die anders door Theobald wordt bediend. Maar meneer ...”, zei Jacques. Hij aarzelde even omdat hij hoopte dat Adhemar zijn naam zou zeggen. Maar die reageerde: “Zeg maar gerust meneer met de strik. Zo ben ik hier bekend: “meneer” is mijn voornaam; “met de strik” is mijn familienaam”.

“Ik kan u niet meer helpen aan de krant. Al mijn exemplaren zijn al verkocht vóór u naar de winkel kwam. Maar ik kan u wel de krant van gisteren verkopen, daar heb ik er nog een paar van over”. “Neen, neen”, zei Adhemar, “die krant heb ik ook”. “Die van morgen kan ik u nog niet aanbieden”, lachte Jacques. Zijn lachje deed wat aan een schaap denken. Adhemar kon dit weten want vanuit zijn keuken zag hij – achter zijn achtertuin – een hele kudde schapen staan grazen. “Flauw mopje”, dacht Adhemar, “de krant van morgen ...!”

Maar mocht je geïnteresseerd zijn in wat gisteren en vanmorgen in Nothingford is gebeurd, dan raad ik je aan naar Zulma, mijn moeder te gaan. Zij woont hier rechtover de green en ziet altijd alles. Ze is me al komen vertellen dat je tuinman gisteren wel tien uur in je tuin heeft gewerkt. Ze vroeg zich af hoeveel dat zou gekost hebben! Ze was ook verbaasd dat je dat niet zelf deed. “Ach, dacht Adhemar, “waar bemoeit dat mens zich mee”? Maar hij bedankte Jacques en stapte buiten met de bedoeling naar Zulma te gaan.

Maar toen bedacht hij zich. Als hij van Zulma wat te weten zou komen en er de volgende dag daarover wat in de krant zou staan, dan zou iedereen in het dorp meteen weten dat hij A.P. was! Zulma zou immers niet kunnen zwijgen. Adhemar Penneman ging daarom niet naar Zulma, maar wel naar de “Red Lion”, de pub van Cyriel en Irma. Irma was al klaar met opkuisen, aanvullen en geld tellen en ze zag Adhemar als eerste klant graag komen. “Ah, meneer met de strik”, zei Irma, “waaraan heb ik het te danken dat je naar mijn pub komt? Ik had al aan Cyriel gezegd: het zal niet lang duren voor meneer met de strik hier zal komen om wat gezelschap op te zoeken”. Adhemar vertelde dat hij Theobald niet had gezien vandaag en dat hij ook bij Jacques geen krant had kunnen kopen.

Irma gaf haar krant aan Adhemar zodat hij die kon lezen terwijl hij van zijn kopje koffie genoot. Maar van lezen kwam niet veel in huis, want Irma zweeg geen moment. Zij wist immers wat er met Theobald was gebeurd.

Adhemar had aan een half woord genoeg om een mooi verhaal neer te schrijven. Na zijn koffie, ging hij neuriënd naar huis. Hij zette zich aan zijn schrijftafel, stak het leeslampje aan, zette zijn strik recht en schroefde de dop van zijn pen. Met genoegen schreef hij zijn eerste zin:

Er was eens een dorpje Nothingford genaamd en verborgen in de zachte heuvels van de mooie Cotswolds.

Eenmaal die zin geschreven, ging de rest bijna vanzelf.

Zoals elke morgen was Theobald Brieven vroeg opgestaan. Hij at elke dag een full English breakfast: een zacht gekookt eitje, een worstje, wat spek, paddenstoelen, tomaten, witte bonen en toast. Theobald geloofde immers sterk in de spreuk: eet 's morgens als een koning, 's middags als een prins en 's avonds als een bedelaar. Alleen op zondag was zijn ontbijt wat minder: hij ging toen immers Sunday Roast in de Red Lion eten als lunch.

Maar vandaag was het dus weer full English. Toen hij daarmee klaar was, hoorde hij dat de chauffeur van de postauto zijn pak brieven en kranten in de porch zette. Theobald deed zijn uniform als postbode aan, schikte de brieven en kranten in de tas en plaatste die vooraan op zijn fiets. Fluitend reed hij weg ... Maar toen gebeurde het ...

Theobald was opgewekt als altijd en besteedde er geen aandacht aan dat de weg glad en nat was door de regen van de voorbije dag. In de bocht, nog voor dat hij aan het eerste adres kwam dat hij moest bedienen, gleed Theobald uit. Hij belandde met zijn fiets, de kranten en de brieven in de gracht. Hij ging even kopje onder. Toen hij weer uit de gracht klom, voelde hij dat zijn linkerbeen wel veel pijn deed. Hij bleef wat languit in het gras liggen. Als bij toeval passeerde daar boer Kamiel, de melkboer die per fiets op weg was naar zijn weide om de koeien te melken. Kamiel stapte van zijn fiets en riep: "Wel Theobald, teveel gedronken vannacht?" Maar toen zag hij dat het ernstig was. Hij fietste weer naar huis en belde een ziekenwagen. Die kwam Theobald oppikken en bracht hem naar het ziekenhuis in Allford. De kranten en de brieven dreven langzaam weg in het water.

De volgende dag lazen alle inwoners van Nothingford wat er met Theobald was gebeurd. Jacques had er immers voor gezorgd dat hij nu veel meer kranten had. Sommige mensen geloofden het verhaal, anderen vroegen zich af of het wel klopte. Maar hoe dan ook, Theobald was in het dorp niet te vinden! En dus bleven de bewoners met de vraag of het waarheid was of fantasie van de mysterieuze A.P.